

Dotze dies i quatre preguntes

L'estat espanyol està estripant les costures de la seva pròpia Constitució, interpretant-la abusivament per aturar el referèndum. És una obvietat que la Generalitat també ha provocat una ruptura transitòria i limitada de l'ordre constitucional espanyol amb la llei del referèndum pendent dels resultats de l'1-O. Però l'Estat s'està passant pel forro drets bàsics com el d'expressió, premsa o reunió, amenaça els càrrecs públics electes i intervé econòmicament la Generalitat, de manera que crea un estat d'excepció *de facto*, tracta les autoritats catalanes com a sedicioses i està aplicant l'article 155 per la porta del darrere. I, davant d'aquestes gravíssimes circumstàncies, el sobiranisme es fa diverses preguntes a les quals vull donar resposta.

QUE NO S'ADONEN DEL QUE FAN? A molts sobiranistes els té sorpresos l'obcecació unionista. Des de la bona fe, hom es demana com pot ser que es respongui amb aquesta ceguesa política al desafiament independentista. ¿És que no tenen cap assessor que els informi correctament de què passa aquí? ¿Com és que bona part de la intel·lectualitat espanyola calla o s'ha posat de part seva? ¿No hi té res a dir l'Europa democràtica? És cert que no és fàcil fer esforços de comprensió de l'adversari en plena batalla, i fins i tot pot semblar inconvenient. Però cal entendre que la independència de Catalunya posa en risc els fonaments sobre els quals s'ha construït el projecte nacional espanyol: l'assimilació dels territoris de conquesta fins a la seva dissolució definitiva. Una idea que és, alhora, el patró de funcionament de tot l'edifici institucional i que va des del model econòmic sostingut al *Butlletí Oficial de l'Estat* fins a l'autorepresentació simbòlica en un sistema cultural unitari. Vet aquí, doncs, el seu terror a haver-se de repensar de cap i de nou i la ràbia amb què es defensen.

FINS ON ARRIBARAN? Vista la virulència del seu comportament, i essent que ja s'estan saltant els preceptes de l'estat de dret, sembla obvi que l'Estat no posarà altres límits a la seva acció que els que incomodin de manera insuportable els interessos dels seus socis a la Unió Europea o que desencadenin una gran

QUIQUE GARCÍA / EFE

.....
La política espanyola s'ha ficat en una ratera d'intransigència de la qual no pot sortir sense sentir-se derrotada

onada d'indignació mediàtica internacional. Però la seva desesperació té a veure amb la seva supervivència: la del govern de Rajoy, la del seu sistema de partits i, en general, la de la seva idea de nació i la dels interessos que s'hi refugien. No s'estaran de res, i caldrà molta serenitat per no respondre a les provocacions.

PODEM GUANYAR? En un cert sentit, ja hem guanyat. El desafiament independentista no té marxa enrere, tant si es resol l'1-O com més endavant. Propostes com les de la reforma constitucional de Margallo o la d'un federalisme de Sánchez més propi del segle XIX que d'ara no són creïbles ni tenen cap suport a Espanya. La política espanyola s'ha ficat en una ratera d'intransigència de la qual no pot sortir sense sentir-se derrotada i caure en una profunda depressió col·lectiva. Però l'independentisme encara ha de guanyar en con-

cret, en la institucionalització i reconeixement de l'estat propi. Amb l'1-O no n'hi haurà prou.

QUÈ PASSARÀ L'ENDEMÀ, EL 2-O? Finalment, hom es demana per l'endemà. Dit molt breument: en el pitjor dels escenaris –un referèndum amb escassa participació– els sobiranistes aniríem a parar a uns llimbs polítics –per als més joves, els llimbs és el lloc on les ànimes dels justos esperen la seva salvació–, pendents de noves estratègies per a un futur desenllaç. Ara bé: en qualsevol dels altres escenaris –amb victòria neta al referèndum o amb el referèndum suspès–, qui entrarà a l'infern d'una divisió interna seran el govern espanyol, el PP, les Corts i els mitjans de comunicació espanyols, un infern del qual serà difícil sortir. El 2-O no serà fàcil per a nosaltres, però serà terrible per a l'Estat.